

BAJTÁRSI

LEVÉL

1955. VIII. évf. 8. sz. levél.

71. oldal.

Driebergen, 1955. aug. 15.

SZENT ISTVÁN NAPJA.

Mindenütt a szabad világban, ahol magyarok élnek, Szt. István napján -augusztus 20-án- felsír az ének: "Oh, hól vagy magyarok tündök-lő csillaga..." Mi is, az öt világrészbe szétszort magyar csendőrök be-lekapcsolódnak az énekbe.

Emlékezünk első királyunkra, aki magyar volt és, aki összekap-csolta a magyarságot a kereszténységgel felbonthatatlan szövetségbe, hogy nemzetünk apostoli küldetését Kelet-Nyugat találkozó pontján állva teljesíthesse: Kelet felé továbbítsa a kereszténységet és kulturát, Nyu-gatot pedig megvédelmezze minden barbárságtól.

Ezen a napon nemzeti ünnepünkről csak otthon nem emlékezhet-nek. Magyarország népe nem vonulhat fel milliónál is nagyobb tömegben a Hősök-terére, Mindszenty biboros nem vezetheti a nagy körmenetet úgy mint régen, amelyen résztvett az ország minden számbavehető tényezője, társadalmi rétege.

Országunk népe a rabszolgaság keserű kenyerét eszi! Iegfoszt-va nemcsak anyagi javaitól, élete fáradtságos munkájának gyümölcsétől, de szabadságától és emberi méltóságától is. Ilyen körülmények között nem kiált-e népünk szabadító után? Szabadító után kiáltunk velük együtt mi is magyar hontalanok, hogy apáinkat, anyáinkat, feleségeinket, gyermeke-inket, foglyainkat és deportáltjainkat mentseék meg s a szenvedők hitének szabad gyakorlását adják vissza!

Megpróbál bennünket az Isten. A sátán mindent megkísérel, hogy kioldja népünkől a keresztényi hitet, eltiporni akarja a krisztusi tano-akat. Iskoláinkat, egyesületeinket, sőt már több helyen a templomainkat is bezáratták. De hiába, mert a bezárt, átalakított, vagy átfestett épületek falai némaságukban is hangosabbak minden tervszerűen megrendezett, kiero-szakolt tömeg tüntetésnél!

Sorsunk vértanui sors: Soha senki nem értékelte kellően és meg nem értette egészen mind a mai napig. De azt sem, hogy a magyar nem-zet saját vértanúságával miként tartoztatta fel legutóbb a Nyugat felé özőnlő bolsevista áradatot. Talán most rádöbbenek erre a nyugati sza-bad világ vezetői.

Megsanyargathatnak, törbe ejthetnek, megtizedelhetnek bennün-keket, de amíg Istent el nem hagyjuk s rendíthetetlen hittel oltalmában keresünk menedéket, nem veszhetünk el!

"Tekints István király szomorú Hazádra, fordítsd szemeidet régi országodra", hogy a Kárpátmedencében újra emberi életet élhessen a Te néped!

-o-o-o-o-o-o-o-

FOHÁSZ.

Két kezem imára kulcsöblökid,
Arcomra két szemem könnye hullik.
Ajkamon bús sóhaj az imádság:
Istenem, lesz-e még Magyarország!?

Hajas István.
Lesz-e még csillagunk fent az égen?
Lesz-e még hírnevünk, mint volt régen?
Szenvedünk, könnyezünk, tép a honvágy...
Istenem! Lesz-e még Magyarország?

-o-o-o-o-o-o-o-

NYUGAT NEM HISZ A SZEMÉNEK!

(folytatás)

A siralmas téli hónapok után még szomorúbb tavasz köszöntött Miskolcra az 1945. esztendőben. Az áldozat és vér még nem volt elég az új demokratáknak.

Május első napjaiban a politikai ügyosztály vezetőjének, Fránkelnek az jutott tudomására, hogy a várostól kb. 6 km. távolságra lévő Létrástetőn munkaszolgálatosok vannak eltemetve, akik állítólag a nyilas rezsim áldozatai. Nevezett úgy intézkedett, hogy megfelelő karhatalmi kísérettel május 12-én reggel 80-100 deportált férfit állítsanak el az internálé táborból a Létrástetőre, ahova egyidejűleg kirendelt 3 orvost is, megfelelő bontcanti eszközökkel együtt.

A Létrástetőre kísért 90 deportált között volt R.F. festő és mázoló, aki soha semmiféle politikai pártnak tagja nem volt. Ott volt v. I. L. alhdgy., Miskolc egyik legtiszteltebb személye, aki az I. világháborúban az összes legénységi kitüntetések kiérdemelte bátor magatartásával. Az említettekhez hasonló személyek képték a kirendelt deportált csoportot.

Zuhogó esőben érkeztek a Létrástetőre, ahova Fránkel kis idő múlva más rendőrségi egyénekekkel és a kirendelt orvosokkal együtt szintén beérkezett. A rendőrség egyénei 4-5 helyet mutattak meg, amelyek friss hantolásra engedtek következtetni. Fránkel pedig parancsot adott a kíséreknek, hogy a felfedett helyeket a deportáltakkal kapartassák ki.

Az átázott, sáros és kavicsos talajban hozzákezdtek a deportáltak csupasz kezükkel a holttestek kikaparásához. Nehéz egy órai munka után sikerült feltalálniuk az első hullát, utána többet is, amelyek a nedves talajban már oszlásnak indultak. Minden óvó és segédeszköz nélkül, pusztá kézzel kellett a deportáltaknak az oszlásnak indult holttesteket a rögtönzött boncasztra hordani.

A boncolás megkezdésekor 20 deportált a helyszínen maradt, míg a többieket a kísérek Diósgyőrbe tovább kísérték, kocsik és koporsók beszerzése végett. 11 db. kocsit szedtek össze magánosoktól, amelyeket a deportáltak húzták a diósgyőri vasgyár sztalos műhelyéhez, amelyben előzőleg koporsókat gyártottak. Minden kocsira egy-egy koporsót tettek és azután a deportáltak húzták azt tovább a Létrástetőre.

Közben az orvosok a hivatalos személyekkel egyetértően megállapították, hogy a kikapart 11 hulla közül 4 német, 3 magyar katona, 1 miskolci polgári személy, 3 munkaszolgálatos, de akik valamennyien a nevét talált áldozatai.

A hullákat koporsóba helyezve, felrakták a kocsikra és azok húzására 7-8 deportáltat osztottak be s elindították a menetet a 6 km.-re lévő miskolci temető felé. A kocsik agyig süllyedtek az állandó eső zéstől átázott talajba, a hullaszag a szédülésig folytogatta a kocsikat nagyon is nehezen mozgó deportált csoportokat, akiknek testük az átázott öltözék alatt remegett az elég hideg időben. Emellett az éhségtől is szikrázott a szemük s még hozzá utközben úgy a rendőrség, mint a karhatalmi kíséret részéről ütésben, lövésben, rugásban és gyalázkodó megjegyzésekben részesültek.

A menet Miskolc szélét a vázolt körülmények között érte el, ahol az ugynevezett Gyórikapunál kb. 45-50 főből álló tömeg várta őket. A deportáltak felsőhajtottak: "Végre! hát mégis csak!... a felváltás...!" Hamarosan csalódtak azonban pillanatnyi reménységükben.

A várakozó tömeg ugyanis megállította ugyan a deportáltak menetét, de nem a felváltás céljából, hanem azért indult a deportáltakhoz, hogy végrehajtsa rajtuk ördögi tervét. Minden deportáltaknak papírból készített nyilas és horogkereszttel ellátott szallagot tűztek a karjára. Többeknek egy-egy karót nyomtak a markába; a karókra éljen Horthy, éljen Hitler, éljen Szálasi, halál a kommunizmusra, itt hozzuk az áldozatainkat stb. feliratu táblák erősítve. Az egyik a már jelelt alhdgy bajtársunkhoz lépett, megkérdezte tőle, hogy hány kitüntetés volt? A feleltre 11 papírból készült kört tűzött bajtársunk mellére majd pedig arcul ütötte.

A leírtak után tovább indították a szomorú menetet s felhangzott a vezényszó: "Adj neki ismerem!" Erre öklök, botok és karók lendültek a levegőbe és sulytottak le a kocsikat vonszoló deportáltakra s közben egy-egy jajj kiáltás tette hangossá a kocsikat vonszoló útját. Voltak, akik menekülést kíséreltek meg, mások pedig megfogták a botot az új demokraták kezében és visszaakartak azzal ütni, de tétlenségre

kárhoztatta, vagy visszaterelte őket a kísérek puskatusa.

A kocsikat vonszolók közül az útlegelések következtében többben eszméletüket veszítették s ezeket a félholtra vert deportáltakat a koporsók tetejére helyezték és a többieket kényszerítették a kocsik további vonszolására.

-o-o-o-o-o-o-o-

B. 76.

MI IS AZ A CSENDŐRTUDOMÁNY?

10. levél.

Mielőtt levelem lényegére térnék, hálásan köszönöm Böngész bajtársunknak, hogy szabadságom idejére beügrött helyettem s közben házilag és költségmentesen oly szép bököt vágott a fejemhez. "Aki haragszik, annak nincs igaza", mondja közmondásunk, így hát a vén kecske a hálaérzetemből mit sem nyúl el.

Na, de térjünk át a törvényismeretre. Tárgykorunk oly bő, hogy három emigrációból is kevés hozzá, ebből pedig egy is bőségesen elegendő! Így kénytelenek vagyunk ismét olyasvalamit kiragadni, ami fontosnak mutatkozik. Ilyen pl. a részesség.

A legjobb talán az lesz, ha valahogyan szindarabszer en vágjuk fel, persze nem ragaszkodva, a párbeszédhez, csak a lényeghez. Valahogy így:

Szereplők:

István-gazda	Julis, Jancsi szeretője
Jancsi, élnivágyó fiatalember.	Beniske, ügynök
Jóska	Salgó, szatócs
Miska és	Juli-néni, Miska nagynénje
Andris, Jancsi barátai	Pali, Jóska barátja.

Jancsinak nincs pénze, pedig jó volna már egy istenest mulatni, nomeg Julisnak egyszer már valami szép ajándékot is adni. Ott ül Jancsi a korcsmában barátaival s pénztelen kezerőségét szódavízzel öblögeti.

Beniske (tudja Isten hol ringott bölcsője) hallja Jancsi kesergését, félrehívja Jancsit s azt a tanácsot adja, hogy ott van István-gazda magtára, elég ügyes fiú ő is, három barátja is, onnan lehet szerezni egy kis italravalót. Majd őt is meghívhatják.

Jancsiék négyesben haditanácsot tartanak. Andrisnak estére zsákokat kell szereznie s őrt áll a magtár körül, hogy Jancsit és Jóska-t valaki meg ne lepje. Miska pedig felkölti éjjel Salgót, hogy búzát adnának el s őrt áll Salgó házatáján meglepetés esetére.

Andris a szomszédfalusi barátjához megy még délután zsákokat kölcsönözni. Pali hallani sem akar a zsákkölcsönzésről. Le akarja beszélni Andrist a lopásban való részvételről. Végül Andris könyörgésére annyit megígér, hogyha baj lesz a dologból, ő vállalja, hogy Andris egész éjszaka nála volt.

Mivel Andris zsákokat nem bírt szerezni, addig keresgélt Jóska, amíg a padlásukon talált egynehányat és éjszaka Jancsi és Jóska egy erős karóval lefeszítette a láncot a lakattal együtt a magtár ajtajáról s egy néhány zsák búzát Andris és Miska figyelésével átszállított az Andristől felköltött Salgóhoz.

Salgó ur nem sokat kérdezte, hogy honnan van a gabona még a második forduló után sem, hanem fizetett 20 pengős gabonaár idejében mászánként 12 pengőt s csak Jancsi méltatlankodására adott neki ráadásul még egy szép keszkenőt. Ezt persze még másnap délelőtt Julisának ajándékozta. Az érette kapott csólnak kevés köze van a Btk-höz, de hát ez egy szindarabból még az emigrációban sem maradhat ki.

Julistól Jancsi rohant Jóska-hoz, mert két tollaskalapost látott a kertek mögötti úton, amint a földet figyelik Salgó ur felé lassan haladva.

A csendőrök megjelenése Miska és Andris figyelmét sem kerülte el. Miska el is rohant a szomszéd faluba Juli-néni-jéhez, hogy az Isten szerelmére mondja azt a csendőröknek, ha kérdezik, hogy az éjszaka nála aludt. Juli-néni igen meglepődött az okon, amelyet Miska a segítség reményében kertelés nélkül elmondott neki és megígérte, hogy most az egyszer eleget tesz kívánságának, de az ilyen kalandoknak egyszersmindenkorra vége legyen.

Nos, nem szaporítom a szót, bár drámai jelenetek adódtak bőven a csendőri nyomozás során. Ujjlenyomatok is a láncon és a lakaton,

./.

Jancsi és Jóska praclijától eredők... Julis is vörösrre sírta bogárszép szeméit, amikor a kendőt elvitték. Ki is adta az útját Jancsinak a szégyenletes bűne miatt... Beniskével, Salgóval szembesíteni kellett az ifjakat. Beniske tagadott a végtelenségig. Salgó pedig esküdözött, ő nem is sejtette, hogy az ifiurak lopták a búzát... Pali és Juli-néni állotta a szavát Miska, illetve Andris alibijét illetőleg... A csendőrrjárőr azonban könyörtelenül tisztázott mindent, hiszen leghathatósabb fegyvere vele volt: a csendőrtudomány...

S most hadd lássuk a szereplőket újból:

István-gazda, sértett.

Beniske, felbújtói részes.

Julis, ártatlan

Salgó, nem részes, hanem orgazda.

Jancsi és

Jóska, tettesek lopás bűntettében.

Juli-néni, nem részes, hanem

Miska és

bűnpártoló.

Andris, bűnsegédi részesek.

Pali bűnsegédi részes.

-. -

Még a kísérletről és a beszámítást kizáró okokról szerettem volna egyet-egyet írni kedves Olvasóimnak elkövetkezendő leveleimben, de úgy vélem, át kell ugranom egy másik főtantárgyunkra: a Szut-ra, amely igazán csak reánk vonatkozik, csendőrökre.

Szikulusz.

-o-o-o-o-o-

:SAS FÉSZEK.

Ki tudna méltó emléket állítani annak az egyenkénti sok-sok vérveszteségnek, annak a kimagasló, hősiessé elszántsággal párosult önfeláldozó vitézi tettnek, melyekkel egyesek áldozták fel magukat testületünkben? Talán majd akad valaki, aki ezeket a borostyán leveleket összegyűjteni tudja, hogy abból egy koszorút kössenek és elhelyezzék a feledést túlélő Hőseink emlékére.

-. -

Ott, ahol az Isten ujja húzta meg a határt a mi szent Hazánk bercein, ott is volt egy csendőrrős. Nem különbözött a Tisza partitól másban, mint égis éró hegyeivel, ahol még keményebb, még nehezebb volt a szolgálat. No és abban, hogy ott a világegészkor előbb kellett helytállni, előbb kellett felvenni a harcot a látható ellenséggel.

-. -

-Riadó! A tartalék töltenyeket és kézigránátokat kiosztani, a géppisztolyokat azok viszik, akiknek kiadtam. A kézi-géppuskát Varga őrmester kezeli. Bőséges táská-élelmet málházni. Végeztem- hangzott Urfy tñtes öpk. rövid parancsa.

Már is élére állt és vezette őrsét mel a "Sas fészek" szirtre. Nemcsak azért ide, mert ez az őrs körletének legkiemelkedőbb pontja volt, ahonnt messze mindent belátni lehetett, hanem, mert erről tökéletesen le lehetett zárni a garincen átvezető szorost, amelyen csak gyakorlatosan lehetett átszívárogni és a tereppel nagyon is ismerősnek kellett lenni annak, aki ide egyáltalán feljutni tudott a madáron és a sóhajtáson kiv l.

A Sasfészek fennt csak pár négyzetméteres terület volt. Mintegy hatalmas torony emelkedett ki karcsúan, komoran szikla testvérei közül. Pár olyan férfi birtokában, akiknek helyén a szíve, a ik dacos magyar öntudattal, férfias kiállással mindenről lemondani tudnak, ha ezt hazaszeretetük és a végsőig tartó köteleességteljesítés követeli, és ha a fanatikus férfiak hozzá még csendőrök, azok kezében igazán bevehetően a Sasfészek. Csak az éhség és víz-hiány győzheti ott le a bátor védőket.

-. -

Hosszu és fáradtságos menet után az irdatlan őrs-rengetegben a 9 fős őrs elérte az öpk. által kiszemelt pontot.

-Itt védelemre berendezkedni. A védőállás körkörös lesz. E szikla alján a pihenőhely, amely némi oltalmat is nyújt az időjárás viszontagságai ellen is.-

Különösebb eszközök nem voltak szükségesek ahhoz, hogy a védőállás elkészüljön, csak pár szerke heverő szikladarabot kellett kissé megfelelőbb helyre hengeríteni és már is kitűnő kilövést és amellett elsőrangú védelmet nyújtott.

A figyelő és biztosító szolgálatot is tökéletesen megszervezte az öpk.

./.

-Hej, de sajnálom, hogy nem tudtuk elhozni az éléskamránk készletét, akkor itt hónapokig is kibírnánk- dörmögte a bajussa alatt Veres cső.

-De vízről is kell gondoskodnunk- vetette közbe Zakariás cső.
-Minden attól függ, mit csinál az ellenség- okosította alárendeltjeit a pk.

-Pillanatnyilag még mindent megoldani lehetne. Ha egy járőr visszamene az őrsre, két-három kis lóval felhozni lehetne ide azt is, ezt is és Miska, a ruszin udvaros fiú, visszavihetné megint a lovakat. A fanyereg alatt még a tartalék takarók is elérkezének ide. De túl fáradtak ahhoz, hogy ezt az útat oda-vissza egy járőr még ma megtegye.
-Egy emberként jelentkezett az őrs nyolc tagja erre a járőr szolgálatra.

-Ma már késő van és nagyon is az éjtszakába nyulna bole a járőr visszaérkezése, de holnap, pirkadatkor indulhat a járőr és kora délután itt fenn lehet újra.-

Eligazítás után a szolgálatot teljesítők kivételével a szikla odúba pihenőre tért a legénység. Fenyőgalyból készült a nyoszolya, de a pihenő ezen is jól esett.

Alig pirkadt, már indult Veres cső a járőrtársával és dél körül járhatott az idő, amikor már jelentette a bevonulását.

-Tiszthelyettes ur alázatosan jelentem bevonultam. Meghoztam, amire szükségünk lehet. Még egy kis tartalékot is hoztam.-

-Tartalékot? Mit? Honnét?-

Erre előlépett a csendőrök által a faluból igen jól ismert 4 ruszin férfi.

-Tiszthelyettes ur engedje meg, hogy mi is csatlakozhassunk magukhoz. Mi is védeni akarjuk Hazánkat, házunkat, családunkat. Tudom, jó parancsnok alá tartozunk. Használjon fel bennünket úgy, mint csendőreit. Puskánk is van, hozzá töltényünk is bőven. Élelmet is hoztunk magunkkal -szólt a négy közül az egyik, aki legjobban beszélt magyarul.

-De én sem víszem vissza a lovakat. Azokra még szükségünk lesz, én rám meg a csendőr uraknak van szüksége éppen úgy, mint öt éven át az őrsön- szólt meg Miska, az udvaros fiú.

Nem lehetett megtagadni az önként ajánlott segítséget. Ismerte az öpk. is a polgárokat. Nyelvükben ruszinok voltak, de jó magyarok érzéseikben.

-Itt maradhatnak, de katonás fegyelmet, feltétlen engedelmeséget és parancsaim maradéktalan teljesítését megkövetelem.-

-Katonák voltunk, tudjuk a rendet.-

Miska hol lóvairól gondoskodott, hol a védőknek segédkezett, no meg öt évi őrs-szolgálatára tekintettel átvette a konyha vezetését.

A felderítésre Urfy ttttes. rendszerint egy-egy csendőrt és egy önkéntest küldött előre, ez utóbbi még a csendőröknél is jobban ismerte a terepet, annak minden bokrát, a sziklát.

A kiküldött felderítő járőr mindég más úton tért vissza, részben, hogy esetleg el ne árulja a védőállást, másrészt, egy esetleges támadás esetén a védők tüzét ne korlátozza.

Már egy hét telt el a Sasfészekben minden különösebb esemény nélkül. A nyolcadik nap reggelén 10-12 fős ellenséges erő közeledését jelentette a figyelő őrszem.

-Csak az én parancsomra szabad a tüzet megnyitni- rendelkezett az öpk.

Erre nem került sor, mert a felderítő szolgálatban álló járőr jól rejtett helyéről kidobott két kézigránátja futásra készítette azokat, akik sebesülten, vagy holtan nem maradtak a helyszínen.

Másnap már nagyobb erő, felfejlődve közeledett. Varga őrm. géppuskája azonban ezeket is hátrálásra kényszerítette, halottaik és sebesültjeik visszahagyásával.

A 14. napon sem volt a Sasfészek környékén ellenségnek nyoma sem. De mögöttük messze, nagyon messze hallatszott a harci zaj. A kiküldött felderítő járőrök előttük ellenségnek nyomára nem bukkantak és mégis... Mégis el kellett hagyni a Sasfészket, hogy egyesülhessenek a harcban álló csapatokkal.

Az öpk. elrendelte a visszavonulást, illetve a Sasfészek feladását.

Elszomorodva hallgatták alárendeltjei a parancsot, de beláták, céltalan a további ott maradás.

-Tiszthelyettes ur megbecsült bennünket, megbízott bennünk. Mi ezt megháláljuk azzal, hogy elvezetjük biztonságosan oda, ahova menni akarnak, -jelentette a polgári egyének közül egyik.

Ugy is történt. Három napig tartott az út az ósrengeteg úttalan útain, míg elérték a mi védvonalainkat.

-Tiszthelyettes ur megtettük, amit megígértünk. Innen mi hazamegyünk, megnézzük családjainkat, mi történt velük, életben vannak-e? Sohasem felejtjük el a maguk jóindulatát, igazságosságát és rendtartásukat. Maguk se feledjenek el bennünket. Ha megint úgy hozza a sors, újból rendelkezésre állunk, ha mi már nem, a fiaink. -

A bucsuzásnál nemcsak a ruszin polgári egyének, de a csendőrök szemeiben is könny csillogott.

-Nekem senkim sincs, akit látnom kellene. Árva voltam, a csendőr uraknak köszönhetem, hogy becsületben felnőttem. Én továbbra is maradok, mert a lóvakra is, mert rám is szültsége van az űrsnek. -

És Miska, az űrs udvarosa, az űrs tagjaival együtt fogyasztotta a hontalanság késerű fekete kenyérét.

-o-o-o-o-o-o-

BESZÁMOLÓ A CSENDŐR NAGY TALÁLKOZÓRÓL.

Lezajlott a lo. éves találkozóink egy Hamilton melletti erdő tisztáson. Julius 2-án reggeltől kezdve özönlöttek a csö. és csö. barát gépkocsik. Másnapra már több mint 400 fő tömeg igyekezett nyugvást találni a szinte elvisélhetetlen, 40 C fokos hőség elől az erdőben. Itt voltak Cleveland, Pittsburg, Chicago, New-York, Buffalo, valamint Kanadából Toronto, Hamilton, Delhi, Port Colborne, Welland, Niagara Falls képviselői. Sajnos, Montrealból senki sem jött el. Minden elismerésünk az Egyesült Államok-beli bajtársainké és vendégeinké, kik közül többen 14 óras gépkocsi utat is vállaltak, hogy résztvegyenek a találkozón.

A megjelentek közül a rangidős: v.M.L.ezd. ur volt, Ő mondta a szombat esti tábortüznél az ünnepi beszédet is a távolmaradt v.Sz.F. vörög. ur helyett.

Becslésem szerint a csö. bajtársak mintegy 120-an jelentek meg, a többi hozzátartozó és csö. barát tömeg szerte az északamerikai területéről.

Szombaton délután 5 órakor a hamiltoni magyar egyházak lelkeszei gyönyörű beszédekkel nyitották meg a találkozót. Szeder Mihály S.J., r.k. plébános, dr. Papp György görög kat. kanonok és Rúza Jenő ref. lelkész lélekemelő szavai után a magyar és a kanadai himusz hangjai mellett az árbc csúcsára emelkedett a kanadai zászló alá a m.kir. Csendőrség utolsó otthoni lobogója, a címeres nemzeti zászlóink, melyet még v.Tölgyes vörög. ur mentett meg számunkra.

Sötétedés után tábortüzet gyújtottunk s a rendezőség nevében Sz.K. szds., vendégeink nevében a rangidős bajtárs, az öreg kanadások nevében Gérus István őrm. bajtársunk mondott üdvözlő beszédet. Majd felolvasásra került a találkozó résztvevni nem tudó vörög. ur és még több idős bajtársunk üdvözlő levele. Sajnos, művészeink nem jelentek meg a tábortüznél s így főként az amerikai bajtársaink családottan és vasárnapra várakozóban tekintettek a további tervezett műsor felé. Naszody Sándor, a Nemzeti Színház kiváló művésze levélben fejezte ki együttérzését és szeretetét a csendőrök iránt. Szelezky Zita pedig értelmetlenül válasz nélkül hagyta még meghívónkat és leveleket is.

Veszely Pál, az igazi csö. barát, komikus művész, a magyar vígjátékok legnagyobb szerűbbje Vasárnap este a késő éjszakába nyúló 6-ráig szorakoztatta a még jelenlévőket.

A tábortüznél elhatároztuk, hogy a genfi, Julius 18-ki konferenciára a nyugati hatalmak vezetőihez és külügyminisztereikhez memorandumot terjesztünk fel. A memorandum szövege a következő:

"Mi, a volt m.kir. Csendőrség északamerikai kontinensre bevándorolt tagjai ma tartjuk Kanadában lo éves találkozóinkat, hogy emlékezzünk szülő-hazánkra, Magyarországra és felelevenítsük Testületünk hagyományos bajtársi szellemét.

Tíz éve már, hogy Magyarország a Szovjetunio katonai megszállása alá került s mi Hazánk elhagyására kényszerültünk.

Mi, akik a hajdani szabad Magyarország államhatalmának és

rendjének támaszai voltunk, -ma pedig, mint az Egyesült Államok és Kanada új polgárai-, mély tisztelettel kérjük Exzellenziádat, a július 18-ki genfi "négy nagy találkozásán" kényszerítsék rá a szerződést szegő Szovjetuniót az 1946 évi párisi békeszerződés értelmében, hogy:

- 1./ Vonja ki csapatait Magyarországról is,
- 2./ Magyarországon új, szabad és tiszta választások tartassanak,

3./ A nemzetek önrendelkezési jogára való hivatkozással Magyarországgal egy új, igazságos békeszerződés köttessék. Tudjuk és látjuk, hogy az emberi szabadság érdekében a nyugati hatalmak fáradthatatlanul harcolnak, ezért bízunk, hogy Mindszenty kardinális népe nem sokára szabad lesz.

Hasonló kérelemmel fordultunk a nyugati nagyhatalmak többi vezetőihez is.

Hálásan köszönjük Exzellenziád rabházánkért folytatott küzdelmeit, maradjunk igaz hívei

volt m.kir. Csendőrök."

A fenti memorandumot a résztvevő bajtársaink aláírták. A nyolc példányban készült angol-nyelvű diszleveleket a találkozó után az illetékesekhez juttattuk.

A táborozás után a jelenlevők baráti csoportokba verődtek s csak hosszú vidám szórakozás után tértek nyugovóra a környékbeli motorhotelekben.

Vasárnap reggel Istentiszteletet következtek Hamiltonban. Szeder Mihály S.J. r.k. plébános prédikációjában igen meleg szavakkal említette a csendőri bajtársias példás összetartását, emigrációs kiváló magatartását. Híveik előtt hasonlóan nyilatkozott a másik két magyar lelkes is.

Délre ismét beállt az előző napnál is nagyobb rekkenő hőség. Vendégeink az erdőbe húzódtak és ki-ki maga főzte ebédjét.

Délután újabb vendégek érkeztek s ezek friss erővel "tarka-estet" óhajtottak rendezni. Sajnos, a hőség miatt a kiszemelt teremben csak kevesen gyűltek össze s ezek is lassan szétszéledtek. Az együtt maradt bajtársak végül is visszahúzódtak az erdőbe és az éjjel utáni órákban fejezték be, a lo évet találkozót.

Nem szabad szónékül hagyni a rendezési hibákat, melyek alól egyikünk sem vonhatja ki magát. Nem volt kellő gondoskodás az erdei világitásról. A "Farkas Motel" feliratot senki se találhatta meg, mert angolul írt szöveg állt a motelon. A résztvevők közül többen vasárnap estére gondolták a főüzenet, holott a meghívó mást jelzett. A vendég bajtársak nem hoztak hangszert s nem vettek részt kellően a rögtönzött műsor emelésén.

Vasárnap délután a megjelent csoportvezetők megbeszélést tartottak a jelenlevő rangidős bajtárs elnöklésével. Lényeges pontjai voltak a megbeszélésnek: 1./ Bajtársainkban tartásuk ébren a hazamenetel és csendőri alkalmaztatás közeli lehetőségeit. 2./ Hűséggel állunk Folkusházy altábornagy ur mögött és igaz bajtársi viszonyt tartunk a volt honvédségi bajtársakkal. 3./ Cikkekkel és anyagiakkal segítjük és emeljük nivóját egyetlen lapunknak: a Bajtársi Levélnek.

Kanadai bajtársaink közül egyre többen nyerik el a kanadai állampolgárságot és így jövőre és azután az egyesült államokbeli bajtársi csoportok is rendezhetnek találkozót, amelyekre a kanadaiak is elutazhatnak. Cleveland és New-York már is vállalta ilyen feladat megoldását.

Welland, 1955, július 20.

SZATHMÁRY KÁROLY s.k. csoport vezető

Ha a rendezésnél kisebb hibák előfordultak is, azok csak arra való, hogy a jövőben elkerüljük azokat. Lényeg: A nagy találkozó eredménnyel zárult, mert a résztvevő bajtársak személyes eszmecsere útján még szorosabba fűzték a feltétlen szükséges csendőri összetartozásunkat, nemzeti ügyünkben szerkesztett memorandumot aktuális időben juttattak az illetékesekhez. Reméljük azt is, hogy lapunkat, mint ezideig, a jövőben is -ugy erkölcsileg, mint anyagilag- támogatják.

Veszely Pál művész urnak külön köszönetet mondunk a találkozóval való megjelenésért, aki művészetével úgy, mint Grazban, bizonyára ez alkalommal is feleltette pár órára a hontalanság nyomasztó gondjait. Megköszönjük a rendezőség minden egyes tagjának is fáradságos munkáját. (Szerk.)

AHOGYAN MI LÁTJUK.

Julius 16-án a budapesti kommunista kormány hivatalos jelentése szerint Mindszenty József bíboros herceggé, akit 1949. február 8-án életfogytiglani fegyházra ítélték, szabadlábra helyezték. Tartozkodási helyéül egy közelebből meg nem jelölt egyházi épületet jelölték ki.

Talán nem lesz érdektelen ezalkalommal felemlíteni azt, hogy vajon mi is történt időközben azokkal, akik a Herceggé letartóztatást, testileg és lelkileg kínzótták és a szegényteljes, koholt vádak alapján történt elítélteik körül vezető szerepet játszottak;

Rajk Lászlót, az akkori belügyminisztert, kötéllátsági halálra ítélték és kivégezték, mert a vád szerint amerikai kém volt;

Kacar Jánost, Rajk utódját, aki a Herceggé kihallgatását eszközölte, ugyancsak felakasztották;

Riesz István, akkori igazságügyi-minisztert letartóztatták és a cellájában megfojtva találták;

Décsi Gyula kémkedés gyanúja miatt ma is vizsgálati fogságban ül;

Kaftanoff, orosz orvos-professzor, aki a kormány rendelkezésére a Herceggé kezelte, őrltekházába került;

Dr. Blaukopf orvos, Kaftanoff asszisztense, lakásán tűz ütött ki és bent égett;

Ocskó Gyulát, aki a letartóztatást végző rendőrsztag parancsnoka volt, menekülés közben a határon agyonlőtték;

Zöld Sándor, a Herceggé vállalatának egyike, ön yilkos lett.

Sulner László, a herceggé kéziratok hamisítója Párisba szökött, ahol ismeretlen körülmények között meghalt;

Donáth Ferenc, a Herceggé elleni propagandairatok készítője, egy kényszer munkatáborban, Szibériában meghalt;

Dr. Weil Emil orvost, a kommunista orvos-kamara főtitkárát, aki az akaratbénító acopomorphin injectiókat adta a Herceggé, Budapestben ismeretlen tettes meggyilkolta.

Az előbb irtak talán a véletlenek sorozatos találkozásának következményei? Mi nem gondoljuk azt, hanem azok a tipikus kommunista módszer eredményei. Mindenkit eltüntetni az élők sorából, aki később esetleg kellemtelen lehet.

Az sem véletlen, hanem a kitervelt propaganda célzattal történt, hogy a Herceggé éppen a genfi konferencia előestéjén helyezték szabadlábra. A Kérel urai ezzel is azt akarták a világ előtt valószínűsíteni, hogy ők szelidleltek, megértő emberbarátok, velük aztán igazán lehet eredményesen tárgyalni és békés megegyezésre jutni.

A genfi konferencián pedig ennek az ellenkezője nyert kétségtelen bizonyítást. Ez a konferencia július 17-23 között tartott meg Genfben s az U.S.A., Anglia, Franciaország és a Szovjetunió kormány elnökei részvételével. Tárgysorozata volt: 1./ Németország egyesítése, 2./ az európai biztonság kérdése, 3./ leszerelés, 4./ a Kelet és Nyugat közötti "hidegháborús" viszony megjavítása. Már abban sem tudtak megegyezésre jutni, hogy az elfogadott munkaprogramot milyen sorrendben tárgyalják. Bulgánin ragaszkodott ahhoz, hogy előbb az európai biztonsági kérdésben állapodjanak meg s csak azután tárgyalják a német kérdést. Vitakoztak és érveltek napokig s végeredményében semmiféle megállapodást elérni nem tudtak: a döntéseket pedig az októberben ugyancsak Genfben tanácskozó külügyminiszterekre bízták.

A genfi konferencia, -véleményünk szerint- csak ezidőszert látszik eredménytelenné. Kitapogatták azon ugyanis a "részvevő nagyok" egymás gyengéjét és a jövőben azokon keresztül próbálnak eredményeket békés úton elérni. De meg Eisenhower felvetette azon azt a tervet is, hogy a vasfüggöny mögött élő rabnépek szabadságának visszaadásáról is tárgyaljanak. Igaz, hogy Bulgánin ezt kereken elutasította azzal a minden alapot nélkülöző szemérmetlen indokolással, hogy azok a népek az általuk szabadon választott kormányaik vezetése alatt élnek, tehát arról nincs mit tárgyalni. De hivatalos színezetet és nagy nyilvánosságot nyert az Elnök tervével a rabnépek felszabadítási ügye, amit most már a szabad világ közvéleménye előtt megoldás nélkül elhallgattatni nem lehet. Ellenkező esetben a Nyugat saját elveivel kerül szöges ellentétbe s jövőrehetetlen erkölcsi vereséget szenved.

Az említetteken kívül még egy nagy eredménye volt a genfi

konferenciának és pedig az, hogy a Szovjet bebizonyította azon, miszerint állandóan hangoztatott és világgá kürtölt békés szándéka nem egyéb üres propaganda szólamnál, minden komoly megegyezésre való szándék nélkül, mert egy jöttányit sem hajlandó engedni az eddig elért hadászati előnyeiből.

Eisenhower elnök azon javaslatát ugyanis, hogy az U.S.A. és a Szovjetunió kölcsönösen cseréljék ki az összes, hadászatiilag fontos, katonai berendezéseik terveit és ezeket kölcsönösen vegyék állandó légi ellenőrzés alá, Bulganin azzal utasította el, hogy ez nem volna reális.

Mi lehetett mégis a szovjet vezetőjének a szándéka azzal, hogy nemcsak elmentek Genfbe tárgyalni, hanem még ők kezdeményezték és sürgették ezt a találkozót? Semmi más, mint az, hogy ha már nem tudták megakadályozni Nyugatnémetország felfegyverzését, legalább némileg késleltessék azt. Egyedül és kizárólag a felfegyverzett Németországban látják a kommunisták Európára való uralmuk további kiterjeszhetésének az akadályát. Talán majd, ha az oroszországi nehéz gazdasági viszonyok következtében a kirobbanás veszélye fenyegeti az orosz nép elnyomóit, lesz lehetséges valamelyes eredményt békés úton elérni. Itt van a Szovjet Achilles sarka! Tény ugyanis - ezt néha a szovjetsajtó is beismeri - hogy Oroszország gazdasági nehézségekkel küzd a jelenlegi ilyenmő berendezkedése és termelési rendszere mellett, de ezenkívül az ugynevezett csatlós államokban is a teljes csőfélé haladnak gazdasági síkon.

A most említett nehézségeken kívül az is bizonyos, hogy Stalin halála után bekövetkezett versengés a hatalom birtoklásáért Oroszországban még véget nem ért. Talán a jelenlegi miniszterelnökben sem bíznak meg, mert feltűnik, hogy fontos nemzetközi értekezletre, mint volt pl. az előző hában Titónál, valamint Genfben is, Bulganint az orosz K.P. vezértitkára Chruscsov is kíséri.

A helyzetmegítéléshez még figyelembe kell venni azt is, hogy az U.S.A. és a Vörösökön követői augusztus elsején tanácskozást kezdtek Genfben, melynek célja volna egyelőre csak a kínai fogságban lévő 51 amerikai állampolgár, köztük 15 amerikai repülő szabadonbocsátása. Más hírek szerint azonban ezen az értekezleten már egyéb "gyakorlati kérdések" is megbeszélésre kerülnek.

Végül azt említjük, hogy az osztrák államszerződés július 27-én életbelépett. A megszálló csapatoknak tehát 90 napon belül el kell hagynia Ausztria területét s így ez év október végével megszállók nem lehetnek ott. Ezzel kapcsolatosan angol forrásból származó azon hír is nyilvánosságot kapott, hogy az oroszok fontolóra veszik Magyarország és Csehszlovákia kiűritését is. Majd meglátjuk, hogy mi lesz ebből a valóság.

-o-o-o-o-o-o-o-

KÖZLEMÉNYEK, HÍREK, SZERKESZTOI ÜZENETEK.

Németországban közösségi ügyeinket intéző bajtársunk felhívását közre adjuk azért, hogy szolgáljon az követendő például.

"Bajtársaim! Sokat megtört és elfásított közülünk az idegen élet s mesze, sokszor elérhetetlen távolságra szétszóródtunk, elidegenedtünk egymástól. Az elidegenedést elősegítette még egyes mindenáron feltűnni, érvényesülni akaró bajtársunk egységet bontó tevékenysége.

Pedig a mi Testületünk első és legfontosabb erénye volt a hűség. A hűség Testületünkhöz, a Testületünket létrehozó eszméhez, a magyar nemzet kizárólagos szolgálatához. Ez az eszme sokunknál feledésbe merül, sokan egyes személyekkel azonosítják, jóllehet a személyek mulandók, az eszme azonban örök és változatlan. Ma semmiféle személyi kérdés nem választhat el bennünket s azoknak, akik hűek maradtunk, most össze kell fognunk, rendre és rangra való tekintet nélkül, szorosan összekulcsolt karokkal egy arcvonalat kell alkotnunk Magyarország felé, hogy visszazorítsuk a vörös áradatot. Ezt kívánja ma tőlünk Nemzetünk! Nemcsak fizikai, hanem főleg szellemi téren értendő ez, hiszen számban kevesen vagyunk a vörös milliárdok szemben. Ha háborúra kerül a sor, a valóságos arcvonalat géppuskákkal és lángszórákkal megalkotják majd a nyugati tömegek, de mikor Hazánkra kerül a sor, minden fontosabb helyen ott kell lennie egy csendőrnök. Egyik talán fegyver nélkül egy irodában, a másik mint a megbízhatóság mintaképe puskával az őrhelyén. De, ha háború nélkül, tárgyalások

Ezúton köszönettel nyugtázzuk az ön . . . hozzájárulását a B.L.-re.

útján indul offenzíva Magyarország felszabadítására, nekünk akkor is az elsők között kell lennünk és egységesen mindent megtennünk Hazánk felszabadítása érdekében.

A magyar nemzet "együttartás"-t rendelt el nekünk! Hogy ennek megfelelően, kérem minden Németországban levő bajtársamat, aki hűséges Testületünkhöz, közölje velem címét s azon bajtársakét, akikkel személyes kapcsolatban van. Részükre minden hónapban el fogom küldeni lapunkat, amelyben a vezető bizottság határozatai megjelennek. Egyben felhívom figyelmüket az ez év szeptemberében, valószínűleg Stuttgartban, vezető állásban volt ezredekünk elnökleite alatt tartandó csendőr értekezletre, amelyen minden bajtársunk megjelenése kívánatos. Aki megjelenhetnek közöljék velem szándékukat.

Frankfurt/M., 1955. július 21-én.

Bajtársi köszöntéssel:

Dr. J.J. szds."

Széplaki József szkv. bajtársunk Weilandon házasságot kötött Vizler Máriával. Szívvel gratulálunk az új párnak és örömmel értesültünk, hogy az új csendőr asszony szívvel-lélekkel résztvesz közösségünk társadalmi életében.

Garai Ferenc örm. bajtársunk házasságához ugyancsak a legjobb szerencse kívánságainkat küldjük Port Colborneba.

Chruscsov Genfből Kelet-Berlinbe repült, ahol egy demonstratív jellegű gyűlésen arról beszélt, hogy a szovjet-zóna lakossága nem akar változást s nem akar az elért politikai és szociális eredményekről lemondani. Hogy ezek az állítások mennyire távolállanak a valóságtól, bizonyítják a számok: Ez év január 1-től július végéig 69,313 egyén szökött át a szovjet zónából Nyugat-Berlinbe, illetve Nyugatnémetország területére.

Ausztriában megkezdődött a semlegessége védelmére szervezendő hadsereg felállítására, sőt egyes határőr alakulatok már szolgálatot is teljesítenek. Érdemes felemlíteni, hogy visszaállították a régi rendfokozatokat, rendfokozati jelzéseket és több maradandó értékű intézkedéseit a Szolg. szabályzatoknak.

Kajdi István főtörm. bajtársunk július 14-én Utrechtben elhalálozott. Nem tudta megérni az általa is annyira sóvárgott hazatérést s így nem láthatta meg feleségét, gyermekeit és hontalansága tartama alatt otthon született unokáit sem. Július 16-án kísértük utolsó útjára az utrechti temetőbe s holttestének beszentelése után az itteni magyar református lelkész, majd a B.L. szerkesztője vettek tőle búcsút bensőséges résztvétük hangszólása mellett, megemlékezvén az elköltözött bajtársunk kitűnő szolgálati teljesítményéről, valamint példatadó emigrációs életéről. Az Utrecht és környékbeli magyarság, valamint az MKCSBK nemzetiszínű szállaggal ellátott kocsorú, illetve virágcsokrok voltak a koporsójára helyezve. Legyen pihenése olyan nyugodt, mint amilyen fáradtságos volt földi élete.

Kerkápoly Milán bajtársunk felosága tragikus körülmények között, gépjármű baleset folytán július végén Torontóban meghalt. Öszinte és bensőséges résztvétünket nyilvá itjuk Bajtársunknak e szomorú eset alkalmával és kérjük a mindenhatót, hogy adjon a súlyos veszteség feletti fájdalomára mielőbb gyógyító írt s a változhatatlanban való megnyugvást.

H A N D S C H R I F T - K É Z I R A T! Adres-Cim: B.L. Szerkesztősége.
DRIEBERGEN. Arnhemse Bovenweg 28. Nederland.

DRUCKEREI.
PRINTED MATTER.
PÉRIODIQUE.
DRUCKSACHE.

Aan Heer
To Mr. **BÉLA REKTOR**
Mr.
An Herrn. **376. EDDY RD.**

CLEVELAND, S. OHIO

U.S.A.

